

- Ma nek svi dođu! Požurite! Hodite, vas dvojica, i sjedite! Ali pazite, Gandalfe, čak i sad imamo ovdje samo vas i desetoricu patuljaka, i hobita koji se izgubio. To znači da vas ima samo jedanaestorica (plus jedan zagubljeni), a ne četrnaestorica, osim ako čarobnjaci ne broje drukčije od ostalih. Ipak, molim vas da nastavite priču.

Iako je Beorn nastojao prikriti zanimanje, zapravo se živo zainteresirao. On je, znate, nekad davno dobro poznao upravo taj dio gorja o kojem je bila riječ. Klimao je glavom i nešto promrdžao kad je čuo kako se hobit ponovo pojavio, i kako su se skotrljali niz osulinu, i kako su vukovi u šumi posjedali ukrug.

Kad je Gandalf u kazivanju došao do toga kako su se popeli na drveće bježeći pred vukovima, Beorn je ustao i ushodao se mrmljajući:

- Da sam bar ja bio tamo! Ja bih im priuštio nešto više od vatrometa!

- E pa, ja sam učinio najviše što sam mogao - reče Gandalf, kome je bilo drago što mu priča ostavlja dobar dojam. - Vukovi su mahnitali ispod nas a šuma je mjestimice već gorjela kad su goblini sišli s gorja i otkrili nas. Urlikali su od zloradosti i pjevali pjesme kojima su nam se izrugivali. *Ptičica petnaest na pet vitih jela...*

- Bože milosni! - promrdža Beorn. - Nemojte mi samo reći da goblini ne znaju brojiti. Znaju, znaju. Dvanaest nije petnaest, i oni to dobro znaju.

- Znam i ja. Bili su tamo i Bifur i Bofur. Nisam se usuđivao da vam ih prije predstavim, ali evo i njih.

Uđu Bifur i Bofur.

- A evo i mene! - nadoda Bombur daščući za njima. On je bio de-beo, a i ljutio se što je ostao zadnji. Nije htio čekati pet minuta nego je došao odmah za onom dvojicom.

- E pa, sad ste zbilja petnaestorica, a kako goblini znaju brojiti, predmnijevam da vas je upravo toliko i bilo na drveću. Sad bismo možda mogli završiti tu vašu priču bez daljnjih upadica?

Gospodin je Baggins tek tada shvatio koliko je Gandalf mudro postupio. Upadice su zapravo još više zainteresirale Beorna za priču, a radi priče nije odmah otjerao patuljke sa svoga praga kao sumnjive prosjake. Nikad nije bez velike potrebe pozivao goste u kuću. Imao je vrlo malo prijatelja, koji su prebivali prilično daleko od njega, i nikad nije pozivao više od dvojice prijatelja u isti mah. A sad mu je petnaest neznanaca sjedilo na trijemu!

Kad je čarobnjak završio kazivanje o tome kako su ih spasili orlovi i kako su ih sve donijeli do Stanac-kamena, sunce je bilo zašlo za vrhove Maglenoga gorja i sjene se izdužile u Beornovu perivoju.